

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar nr 22, 2011

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

SAMARBETE KRING BOK- OCH FILMRECENSIONER

Fortfarande ingen respons på frågorna om hur ni vill ha uppgifterna på hemsidan utformade när det gäller bok- och filmrecensioner. Jag har legat lågt i avvaktan på en eventuell uppdatering av dessa sidor. Ni får alltså gärna ha synpunkter innan jag gör något mera i frågan.

SVAREN PÅ FÖRRA OMGÅNGENS FRÅGOR (frågeomgång 19)

Först med sitt svar den här gången blev Morten Krogh, från Oslo. Men då han hade tappat bort svaret på fråga 3, så går i stället äran av att vara först med rätt svar till Ingvar Bergman. Men det här är ju ingen tävling som går ut på att bli först. Så alla ni andra, som inte blir omnämnda, tröttna inte, utan fortsätt att svara på frågorna. Tanken med det hela är som sagt inte att det ska vara någon tävling. Se det i stället som en möjlighet att lära sig lite mera och att det kan vara en ingång till att upptäcka nya saker och att få sitt intresse väckt för nya händelser och företeelser.

De rätta svaren på de här frågorna, som alltså kom från Ingvar Bergman, skulle vara följande:

1. Det första stora indiankriget i New England varade mellan 1637 - 1638. Vilken indianstam var det som var inblandad ?

Svar: Pequotindianerna. De hjälper också Wongunkindianerna då de den 23 april 1637 anfaller Weathersfield, Connecticut.

2. När inträffade det så kallade "King Philips War" ?

Svar: Kriget startar med att en grupp Pokanoketindianer den 20 juni 1675 anfaller flera isolerade nybyggen i Massachusetts. Kriget pågår sedan fram till att King Philip dödas den 12 augusti 1676.

3. De krigshändelser som i Amerika kallats "The French and Indian War" avslutades med ett fredsavtal. Var och när undertecknades det avtalet ?

Svar: I Paris, Frankrike den 10 februari 1763.

4. Mellan vilka år utspelade sig "Pontiac's War" ?

Svar: 1763 – 1766.

5. När och var dödades shawneeledaren Tecumseh ?

Svar: Han sårades dödligt den 5 oktober 1813 i en drabbning vid Thamesfloden, i sydvästra Ontario (strax öster om Detroit, Michigan).

NYA FRÅGOR (frågeomgång 20)

Den här omgångens frågor har sammanställts av Marianne Ekwall. Inte så lätt kanske, men försök ändå. Lycka till!

1. Han var född inom stammen Blood, men växte upp bland Blackfoot. Efter en bragd fick han namnet Isapo-Muxika. Han var i strid 19 gånger, sårad 6 gånger. 1865 blev han chief för Big Pipes band. Han fick god kontakt med fur trader och ordnade fred med Cree. Han insåg att de vita var många fler än indianerna och hade bättre vapen. Han förespråkade därför idén att leva tillsammans med vita. Han var talesman för Blackfoot Confederacy. Under vilket annat namn känner vi honom bäst?

2. Han var född 6 april 1798. Han var bergsman (Mountain Man) och fur trader. 1823 – 1825 följde han med general William Henry Ashleys Rocky Mountain Fur Trading Expedition. Han levde med Crowindianerna ca 6 år. Han kämpade i Seminole War, California Revolution. 1866 stred han i Cheyenne War och samma år avled han under mystiska orsaker hos Crow. Han har en park uppkallad efter sig i Sierra Nevadas Mountain, i Plumas County, California. Vem var han?

3. Vad är en Kiva?

4. När och under vilket krig inträffade händelsen som har blivit känd som "Mystic Massacre"?

5. Han hörde hemma i hunkpapastammen. Levde mellan åren 1840-1894. Med åren blev han en känd krigsledare. Pizi var ett av hans indianska namn. Med hans underskrift i Laramieavtalet 2 juli 1868 dök det upp nya namn. Han kallades Man-that-Goes in-the-Middle, Co-kam-i-ya-ya. Det berättar om hans djärvhet? Under vilket annat namn känner vi honom bäst?

Long house ceremony at Sandy Lake

A long house at the Sandy Lake main settlement similar to the structure, some distance away, in which John Macfie photographed drumming and dancing in June 1952.

Story and Photos by John Macfie

One long-ago June evening, I was privileged to witness a Native drumming and feasting event in extreme northwestern Ontario.

Tom Batchelor, a co-worker in the Ontario Department of Lands and Forests office in Sioux Lookout, and I arrived in the village of Sandy Lake on June 12, 1952, to meet with the trappers of the community.

Such meetings, held annually in remote First Nation population centres of northern Ontario, were timed to coincide with the return of the people from winter hunting grounds. Our stay at Sandy Lake lasted three days.

On June 14, Reg Treacy, manager of the Hudson's Bay Company store, invited us for supper. I will now let my diary entry for the following day, June 15, 1952, take up the story:

During the after-supper talk it was suggested that we go the seven miles upriver (the upper Severn River, where it enters Sandy Lake from Finger Lake) to the encampment to observe the "medicine making." Treacy had heard they were going to beat the drum in an effort to stem the dropping off of the goldeye catch (the "Lake Winnipeg goldeye," a small fish found in Sandy Lake which, when smoked, is a gourmet item). So the two HB Co. men and interpreter and ourselves set out in a big canoe.

At first, the place appeared deserted, but on investigating where a number of canoes were drawn up we noticed the (long house) back of the tents. It is a long (possibly 50 feet) Quonset hut-shaped structure of arched birch saplings, interwoven.

Over parts of it was thrown canvas, and at each end were posts about three-feet high marking the turning points around which they danced, and in the centre were two drums.

One (a "bass" drum) was (a five-gallon metal nail keg partially filled with water and having a head of tanned moose hide, kept wet and beaten with an L-shaped stick. A rattle shaken by the man on the bass drum was made of a (condensed) milk can containing a few stones, affixed on a handle.

The other (drum) was of rawhide, tambourine-like, about 18 inches across. Across each face of the skin were two cords upon which bits of quill (from large feathers) were strung to produce a rattling effect when the drum was beaten.

There were two stoves and a long table down the centre (of the long house) to prepare and serve the fish, moose meat and bannock, which probably are the main attraction.

When we arrived, the whole camp, possibly 200 (more likely 100) men, women and children, were inside feasting. Soon, however, some donned feathers, paper hats which looked like leftovers from a New Year's party, and beribboned burlap shirts, lit up the "peace pipe" (this was a Native-made soapstone pipe with a long wooden stem) and began to dance.

It started with a slow, steady beating by Chief Tom Fiddler on the bass drum, then a command from Fiddler at which the other drummer began and the dancers started doing a dogtrot around the perimeter.

The two drummers kept up a chant, as well as Thomas Harper, the conjuror who is said to be able to "make a tent walk," among other (magical) things.

Soon, 50 or so were in the dance. There were about three "changes," to use a square dancing term. The drumming and dancing would pause for ten seconds, then at a command began again. I can imagine that on in the night they get quite worked up, and the thing is very spirited.

The bass drum had a wonderful tone, and must carry a distance.

Francis Meekis, a councillor (from Deer Lake), described some of the points, but I missed most through the interpreter. The tambourine-like drum was "drumming to Winnipeg," vaguely the place where prosperity through the fur trade (and fish markets) comes from. Through drumming it is hoped to get good prices, or good debt from the HBC.

They didn't mind our watching, and consented to my taking pictures with the flash camera.

As an outsider, I would not attempt to comment on the significance of what I witnessed at Sandy Lake that June evening 57 years ago, beyond that it in some respects it resembled early accounts of “Midé Society” activities far to the south, in the Kenora–northern Minnesota region.

An example I have in front of me is excerpted from the journals of a missionary working, in the mid-19th century, among Native bands in the Lake of the Woods region.

Allan Salt, born in an Algonkian community in southern Ontario, was ordained in the Wesleyan Methodist church and, in 1855, was working in northwestern Ontario. Here is part of what Salt wrote in his journal on June 13, 1855 (97 years almost to the day before I witnessed the ceremony at Sandy Lake):

“The Indians on the portage collected themselves into a long tent erected for the purpose of feasting and of practicing their customs.

Those who were initiated (into the Grand Medicine Society) presented their offerings of cloth, calico, traps and guns. These were distributed among the metas (Midés) who revealed all the secret injunctions to the initiated. The next performance was drumming, singing and dancing....”

The “long tent,” and the feasting, drumming and dancing, were all mirrored in the Sandy Lake gathering. Other than the ceremonial pipe, I saw nothing that might be interpreted as a function of the Midé Society.

But of course, as an intruder on the scene, I would hardly have been allowed to witness such activity.

Nevertheless, I think it is obvious that what was being practised at Sandy Lake in 1952 was firmly rooted in tradition.

Elouise Cobell dies at 65; Native American activist

Elouise Cobell was the lead plaintiff in a lawsuit that accused the federal government of cheating Native Americans in its management of Indian land, resulting in a record \$3.4-billion settlement.

Elouise Cobell was the treasurer of the Blackfeet tribe who tenaciously pursued a lawsuit that accused the federal government of cheating Native Americans out of more than a century's worth of royalties. (Louis Sahagun / Los Angeles Times)

By Valerie J. Nelson, Los Angeles Times

October 17, 2011 7:57 a.m.

Elouise Cobell, the treasurer of the Blackfeet tribe who tenaciously pursued a lawsuit that accused the federal government of cheating Native Americans out of more than a century's worth of royalties, resulting in a record \$3.4-billion settlement, has died. She was 65.

Cobell died Sunday at a hospital in Great Falls, Mont., of complications from cancer, her spokesman Bill McAllister announced.

Growing up on the Blackfeet Indian Reservation in northwest Montana, Cobell often heard her parents and neighbors wonder why they weren't being paid for allowing others to use their land, she later recalled.

When she took over as treasurer of the tribe in 1976 she found herself in charge of an accounting system "in total chaos," she told *The Times* in 2002.

As Cobell attempted to unravel the books, she could make neither "hide nor hair of the trust accounts," she later said, referring to trusts that had been set up as part of the 1887 Dawes Act.

The act tried to erode the tribal system by granting parcels of land to individual Native Americans, but not allowing them to control their new property. Instead, the land was placed in trust with the promise that owners would be paid royalties for oil and gas, grazing or recreational leases.

Yet the Indians received little or no payment, *The Times* reported in 2009.

Cobell approached the Boulder, Colo.-based Native American Rights Fund about filing a class-action lawsuit against the Interior and Treasury departments, and she was named as lead plaintiff when the suit was filed in 1996. The suit contended that the Dawes Act arrangement allowed U.S. officials to systematically steal and squander royalties intended for Native Americans.

"It's just such a wrong that if I didn't do something about it I'm as criminal as the government," Cobell told the Associated Press in 1999.

Just this June, a federal judge approved the \$3.4-billion settlement, the largest payment Native Americans have ever received from the U.S. government.

It provides a \$1,000 cash payment to every individual who has a trust account and \$2 billion for the federal government to buy back the land parcels, The Times reported when the settlement was reached in 2009. Cobell was to receive \$2 million, according to the AP.

In deciding whether to accept the settlement, Cobell said she had to weigh the possibility of winning a greater sum against a harsh reality. The plaintiffs had estimated they were owed as much as \$47 billion.

"Time takes a toll, especially on elders living in abject poverty," Cobell said in a 2009 Times interview. "Many of them died as we continued to struggle to settle this suit. Many more would not survive long to see a financial gain, if we had not settled now."

One of eight children, she was born Elouise Pepion on Nov. 5, 1945, on the Blackfeet reservation in Browning, Mont. Her parents owned a 200-acre ranch.

After high school, she attended Great Falls Commercial College and Montana State University in Bozeman but had to leave school after two years to care for her dying mother.

In 1968, Cobell moved to Seattle and worked in the accounting department of a television station. She also met her future husband, Alvin Cobell, a fisherman and fellow member of the Blackfeet tribe.

When her father asked her to come home to help run the struggling family ranch, she returned to the reservation. She had missed the community and the land, Cobell later said.

"Once we got on that ranch, there was no going back," Cobell told the AP. "We just wanted to make sure we held on to our land."

In 1987 Cobell helped found Blackfeet National Bank, the first bank established by a Native American tribe on a reservation.

A decade later she received a \$300,000 "genius grant" from the MacArthur Foundation. Surprised by the windfall, she donated most of the money to the class-action suit's legal defense fund.

The cause also received a \$4-million assist from businessman J. Patrick Lannan Jr. and his New Mexico-based Lannan Foundation.

"There was something about her that really impressed us," Lannan told The Times in 2002. "I guess it was her ability to describe what it's been like to be an Indian in this sort of thing."

In a 2000 tribal ritual, Cobell was declared a warrior of the Blackfeet Nation and presented with an eagle feather, an honor reserved in modern times almost exclusively for U.S. military veterans.

Cobell is survived by her husband, Alvin; son, Turk; brother Dale Pepion; sisters Julene Kennerly, Joy Ketah and Karen Powell; and two grandchildren.

GAMLINGAR: VI GÖR DET SJÄLVA

Mazi Dressler och Cecelia Lopez, båda över 70 år gamla, reparerar en väg i närheten av Rock Springs, på navajoreservatet.

En grupp äldre innevånare i byn samlade själva ihop pengar för att köpa grus och få tillfartsvägen schaktad, efter att både stamrådet och BIA sagt att det inte fanns några pengar till sådant.

Innevånarna i byn sade sig vara oroliga för leran som kommer att dyka upp på vägen när vintern sätter in.

Från Gallup Independent / Brian Leddy

BESÖKSFREKVENSEN PÅ HEMSIDAN

Jag har vid något tillfälle haft frågan uppe om bättre system för det här som kallas "hit counter". Alltså ett litet dataprogram som håller reda på och talar om hur många som besöker hemsidan. Vi har hittills använt en gratisversion av ett program som heter Bravenet. Ett program som jag inte precis har hoppat upp i taket för. OK, jag vet att om jag inte vill betala, så kan jag heller inte räkna med några mästerverk.

Jag frågade då om någon annan hade idéer om vad vi kunde ha i stället. Ingen reaktion har kommit, så jag började leta lite själv. Ett gammalt talesätt är ju att man inte ska gå över ån efter vatten. Så, sagt och gjort, jag gick till det programföretag, där vi har vår hemsida - det danska One.com. Och naturligtvis har de en hit counter som till och med ingår i det pris vi redan betalar. Det här är ju sådant typiskt som även en blind höna normalt brukar klara av att hitta! Enda trösten är väl att jag då åtminstone kan konstatera, att jag i alla fall inte är någon "blind höna".

Efter att ha tittat lite närmare på den statistik jag får därifrån, så kan jag konstatera, att det är naturligtvis inte allt man skulle önska sig där heller. Men det är betydligt mera än det vi får idag. Frågan är bara om man ska tro på uppgifterna. Det finns nämligen ingen beskrivning av hur man kommer fram till de siffror som presenteras. Och då det är betydligt högre siffror, än de vi hittills har sett från Bravenet, så kan det ju inte hjälpas att man undrar lite. Vi kan till exempel konstatera, att vi i det nya systemet har haft hela 8796 besök, mot att vårt nuvarande system redovisar 4481. Alltså nästan dubbelt så många! Vilket som är rätt vet jag inte. Men statistiken från det nya systemet är betydligt mera detaljerad och intressantare att följa.

En sådan grej med det nya systemet är att vi också får detaljerad redovisning av varifrån (vilket land) våra besökare kommer. Och här blev jag verkligen överraskad. Vet inte riktigt heller här vad jag ska tro. Men om det är rätt, så har vi regelbundet besök från stora delar av världen. Eller vad säger ni om det här som är redovisningen hittills för oktober månad:

Oktober 2011 tom 26/10

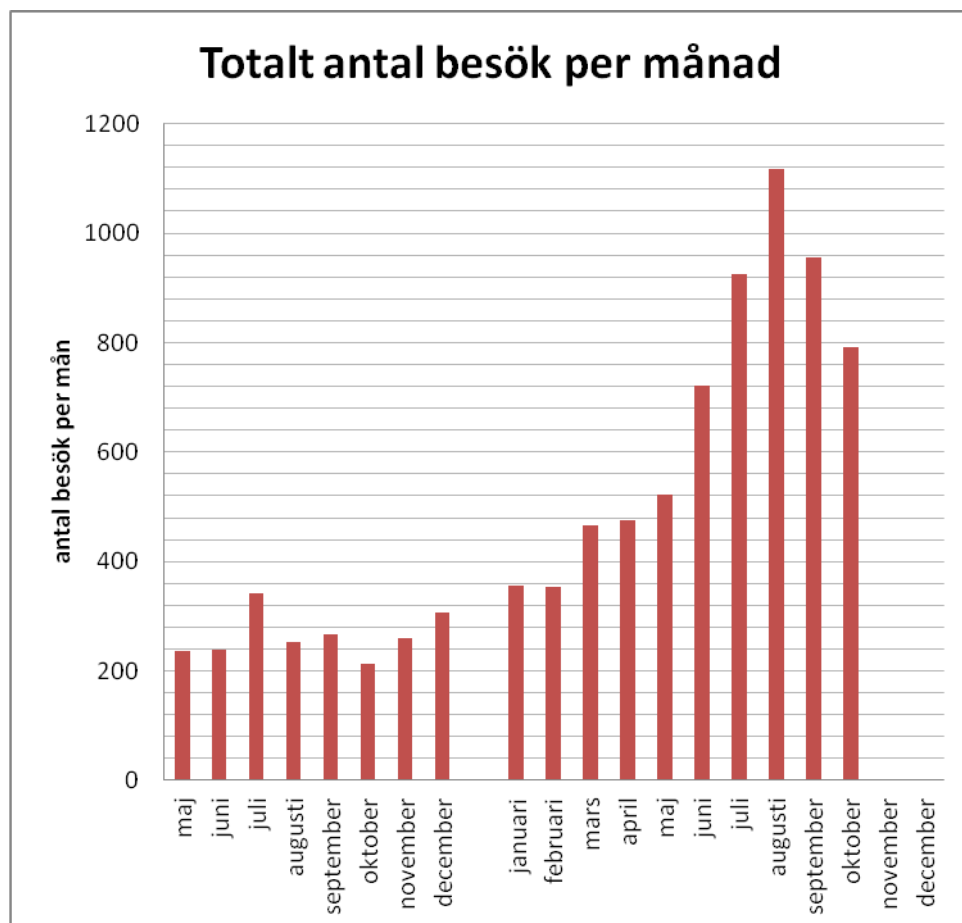
Visits	Country	%
313	Sweden	39,5%
189	United States	23,9%
11	Ukraine	1,4%
27	Russian Federation	3,4%
137	China	17,3%
28	Unresolved	3,5%

51	Denmark	6,4%
5	Norway	0,6%
2	Netherland	0,3%
22	Germany	2,8%
1	Japan	0,1%
0	Lithuania	0,0%
3	France	0,4%
2	Romania	0,3%
0	Korea (South)	0,0%
1	Great Britain (UK)	0,1%
0	Finland	0,0%
0	Brasil	0,0%
0	Canada	0,0%

792

Det här är alltså bara oktober månad fram till och med den 26:e. Om det här är rätt, så är det "bara" 40% - alltså mindre än hälften - som är från Sverige!!! 189 från USA och 137 från Kina !!! - är överraskande. Ja, jag vet inte riktigt vad jag ska tro. Skillnaden mellan Danmark 51 och Norge, "bara" 5, är anmärkningsvärd. Men visst vore det här kul om det är rätt. Kanske måste vi nu ha en engelskspråkig version. Är det någon annan som har erfarenhet av One.com och deras hit counter?

Här får ni också totalbilden för utvecklingen från maj 2010 till och med oktober 2011, alltså samma tidsperiod som vårt nuvarande system redovisar. Det mest glädjande man kan få ut av det här diagrammet är den kraftiga ökningen av besöksfrekvensen som visas. Visserligen med en liten nedgång de sista månaderna (oktober är dock endast till och med den 26:e).

SYMPOSIUM OM SOLDANSEN

Ett annat projekt, som vi har fört fram i de närmast föregående utskicken, är det symposium om Soldansens uppkomst och utbredning vi eventuellt skulle försöka genomföra. Jag kan förstå att det krävs betydligt mera information om hur det ska gå till, var och när det ska genomföras och vad det ska innehålla, för att våra medlemmar ska anmäla intresse för att delta. Men trots att all sådan information ännu saknas, så har jag fått indikationer från ett halvdussin medlemmar att det finns intresse. Därför har jag börjat fundera lite mera på ett innehåll. Det här är vad jag hittills kommit fram till:

Tänkbara programpunkter:

Huvudfråga 1: Varifrån kommer Soldansen och hur har den spridit sig

Huvudfråga 2: Varför har inte Comancherna någon Soldans (eller har de det?) medan deras grannar Kiowa har en omfattande ceremoni

Förslag till föredrag med efterföljande diskussioner om:

- Okeepa; Mandanernas Soldans
- Jämförelse mellan olika stammars varianter över tid
- Cheyennernas Soldans
- Spridningen av Soldansen bland olika stammar
- Kiowas Soldans contra Comanchernas
- Comanchesamhällets organisation och ritualer
- Comanche contra Shoshone, jämförelse
- Dagens Soldanstraditioner jämfört med tiden omkring 1850
- Egna erfarenheter från bevistade Soldanser

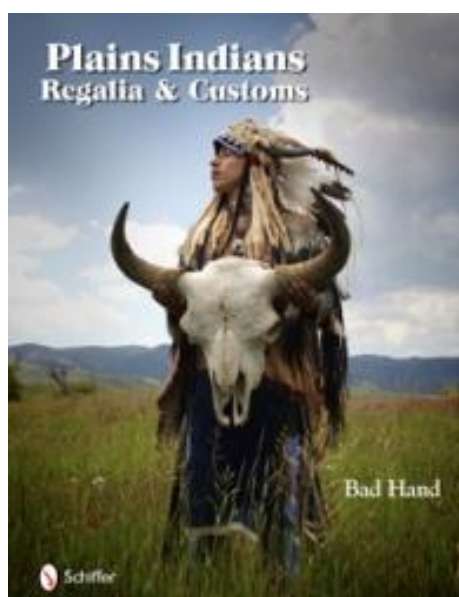
Plats: Lokal på Lunds Universitet (mycket preliminärt), alternativt något i Helsingborg (gärna förslag på andra platser som skulle passa er bättre)

Tidpunkt: Våren 2012; kanske lördag 28 april, eller söndag 29 april, då det för de flesta är en klämdag måndagen efter (Valborgsmässoafton) och därefter 1 maj på tisdagen.

Kostnad: Ingen, förutom rese- och ev. övernattningskostnader

Hör gärna av er om ni med det här upplägget skulle överväga att vara med. Vi är så här långt 6 personer som redan har anmält intresse. Flera kan alltså vara med.

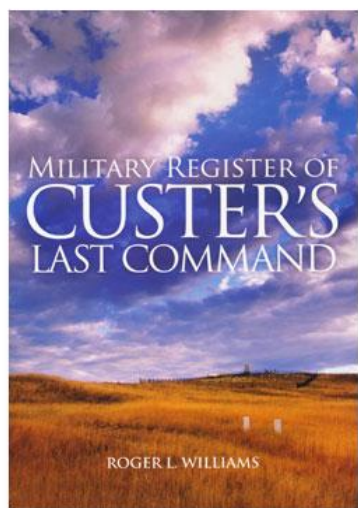
NYA BÖCKER I MIN BOKHYLLA

Bland de senaste tillskotten i bokhyllan finns ett par riktiga "storböcker". Först och främst ett praktverk om präriens indianer, deras regalia och deras seder och bruk. Det är en bok av Bad Hand, eller Michael Terry, som är hans amerikanska namn. Michael är egentligen en seminoleindian som numera bor i Oregon. Han är historiker, författare, föredragshållare, men framför allt konsthantverkare. Han är otroligt skicklig på att tillverka indianskt hantverk. Ett hantverk som han får land och rike kring och visar upp och berättar om. Jag såg och lyssnade själv på honom i Pinedale, Wyoming, för ett antal år sedan och kunde då på plats konstatera den oerhörda kvaliteten i alla de olika saker han hade med sig och visade upp där. Det är också lite så den här boken är upplagd. Uppvisning av saker Michael har tillverkat i praktfulla färgbilder. Michael har plockat ihop några indianska vänner och klätt upp dem i dräkter som han själv har tillverkat. Parallellt med dessa bilder har

man lagt in gamla bilder, där man kan se de ursprungliga utrustningar, som har varit Michaels förebilder. Som ett komplement till dessa bilder har så Michael skrivit korta förklarande texter som berättar om föremålen, deras användning, betydelse och konstruktion.

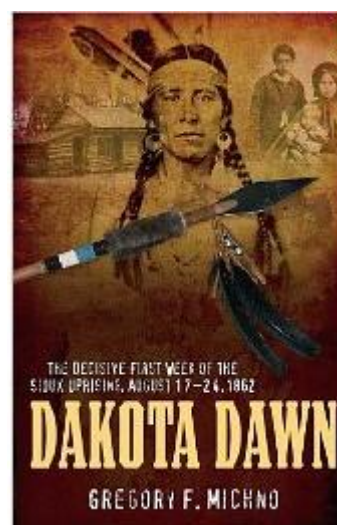
Bokens titel är: **Plains Indians Regalia & Customs**; av **Bad Hand**. Förlaget är: **Schiffer Publishing Ltd., Atglen, PA**. Går faktiskt att köpa via AdLibris Nätbokhandel. Rekommenderas verkligen!

Nästa "storbok" tror jag vi har omnämnt tidigare. Jag trodde att den skulle ge det definitiva svaret på hur många soldater som fanns med i striden vid Little Bighorn. Ett sådant där, nästan löjligt och egentligen fullkomligt meningslöst vetande, som så många människor genom åren ända har jagat. Så också jag! Nu verkar det, trots den storslagna kvalitetssatsningen och de många årens efterforskningar, ändå inte ge något entydigt svar. Mängder med statistik och detaljerade uppgifter förvisso, men jag saknar den avgörande sammanfattningen och när jag själv försöker räkna, så kommer jag till olika siffror, beroende på vilka ur vilka av de många tabellerna jag hämtar mina räkneuppgifter. Boken är alltså den påkostade, stora: **Military Register Of Custer's Last Command**; av **Roger L. Williams**. Förlaget är: **The Arthur H. Clark Company, Norman OK**.

Om Williams bok inte riktigt gav, det jag hade hoppats på, så tycks det finns en viss möjlighet, att den bok jag just nu har börjat fördjupa mig i, kanske ger mera av sådana svar. Boken som avses är; **Great Sioux War Orders Of Battle**, och med undertiteln: **How the United States Army Waged War on the Northern Plains 1876 - 1877**, av **Paul L. Hedren**. Förlaget är återigen: **The Arthur H. Clark Company, Norman OK**. Det här är dock en bok som jag tror, att det bara är sådana tabellbitare som jag som kan fascineras av och tycker det är skojigt att läsa i. Jag tycker dock att den verkar mycket lovande. Väldigt lättläst text, efter att jag nu en tid har brottats med vetenskapliga avhandlingar om Kiowas och Comanchernas militära societies. Sådan där text där man måste läsa varje mening tre, fyra gånger, innan man fattar vad det handlar om.

De två övriga böcker jag just har fått hem, är böcker som ger bakgrund till 1862 års krigshändelser i Minnesota. Alltså just det vi - bland mycket annat - ska studera under vår kommande medlemsresa nästa år. Det är två olika typer av skrifter. Den första har titeln: **Dakota Dawn**, med underrubriken: **The Decisive First Week Of The Sioux Uprising, August 17 - 24, 1862**. En bok av: **Gregory F. Michno**, som annars oftast skriver om kriget på prärien. Mycket fin bok, som ger en samlad bild av de dramatiska händelserna dag för dag under den första dramatiska veckan av det här blodiga kriget. En bok som kommer väl till pass inför alla de föredrag som nu ska produceras inför resan i augusti, nästa år. Fina bilder, mycket fint papper och en bok som verkligen pryder sin plats i en bokhylla.

Den andra boken, som handlar om samma sak, är utplagd på ett helt annorlunda sätt. **Through Dakota Eyes**, med undertiteln: **Narrative Accounts of the Minnesota Indian War of 1862**, är som undertiteln antyder, en samling hågkomster från personer som deltog i kriget, såväl indianer som vita. Boken är sammanställd av: **Gary Clayton Anderson** och **Alan R. Woolworth**, och utgiven av **Minnesota Historical Society Press, St. Paul, MN**. Många för mig nya bilder. Häftad och med ett något sämre papper än i de tidigare böckerna.

Egentliga recensioner får komma senare på hemsidan.

**HÄLSNINGAR
BERTIL THÖRN**